

CRÍTICA: 30 elefants sota un paraigua (Jordi Bordes – Recomana.cat)

Balla'm un conte

Un conte xiuxiuejat que es balla i que es comparteix. Un viatge a no se sap on però sempre molt ben acompanyant, càlid, tendre, regenerador. Al delta dels 30 elefants els de La petita malumaluga ballen una història que es nodreix d'altres pessics de contes. Hi ha ball i una música suau (tot i que una balada pot ser divertidament atravesada per un xarleston) que incita al ball als més menuts. Cal, abans, que es generi el clímax adequat. I per això se'ls *mulla* als de les primeres fileres amb pluja de confetti, se'ls demana que encenguin les llanternes perquè il·luminin allò que vulguin, que s'aixoplugin sota un paraigua el facin rodar, que facin volar avions de paper...

La història, prou abstracta, parla d'una pluja incessant, d'uns personatges que hi transiten sense deixar massa rastre, de les absències de les pèrdues, del joc dels infants fins a fer-se adults. o d'un banquer que, habituat a sobreviure en els hàbitats més hostils, es converteix en peix. I els elefants? Aixoplugats sota d'un paraigua, o de trenta, guarnint l'espai d'estampes a contrallum, amb prou aire perquè cada criatura trobi el seu espai en el que sentir-se acollit i gatejar fins els pares o ballar, apropant-se als límits de l'escenari. Com una vetllada compartida en un instant de festa amb la família més íntima, al menjador de casa. Transporta; és un petit privilegi.